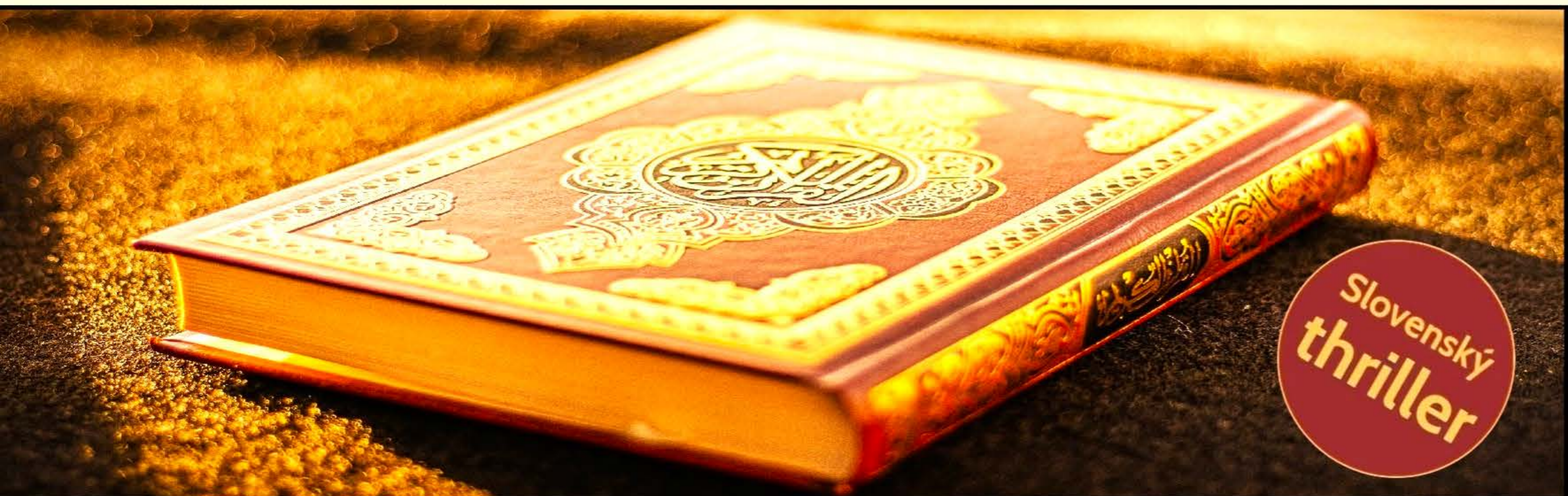

Podel'te sa s autorom o spätnú väzbu - a tá sa môže ocitnúť priamo tu na prednom obale!

JURAJ GERBEL

TYRAN, HYENA A PES

Slovenský
thriller

JURAJ GERBEL

TYRAN, HYENA A PES

www.jurajgerbel.sk

Napísané v roku 2024.

Pôvodne uverejnené a vydané v roku 2024 na Slovensku.

Autor a vydavateľ: © Juraj Gerbel

Obálka: © Juraj Gerbel

Portrét: © Minarity Studios

Korekcia: Veronika Petříková

© Tyrان, hyena a pes

Všetky práva vyhradené.

Obsah knihy podlieha autorskému právu. Akékoľvek používanie obsahu, alebo jeho časti, je možné len s písomným súhlasom majiteľa.

ISBN: 978-80-974916-0-4

www.jurajgerbel.sk

Nákupom diel z mojej tvorby spravíte radosť nielen sebe samým, ale zároveň pomôžete ľuďom v núdzi. 5% z výnosu z predaja kníh totiž pôjde na dobročinné účely: na podporu telesne znevýhodnených detí a dospelých, o ktorých sa stará etablovaná, profesionálna a plne transparentná organizácia APPA: Asociácia pomoci postihnutým.

Viac na:

<https://appa.sk/>

<https://www.facebook.com/asociaciaAppa/>

Napísali o knihách:

► ŠTEFAN KURILLA,

Majster bojových umení a zakladateľ klubu Kurilla Budokan:

O 1. knihe – Otoč sa:

„Musím povedať, že prvotina Juraja Gerbela, *Otoč sa*, ma veľmi prekvapila – v pozitívnom slova zmysle. Dej je svižný, zápletká napínava a plná zvrátov, prostredie zaujímavé a štýl písania naozaj pútavý. V knihe vidím veľký potenciál a už teraz sa teším na pokračovania.“

► RUDO ĐURICA,

Majster sveta v thajskom boxe a inštruktor muay thai:

O 2. knihe – Priliš neskoro:

„Hneď pri prvých stranách ma príbeh oslovil a vtiahol do deja. Je to pútavé čítanie, kde nie je núdza o akciu. Vidno, že hlavný hrdina Andrej Bojar je zocelený dlhoročným tréningom. Vie, ako a kde má udrieť. Bojová akcia je veľmi realistická a teším sa na ďalšie pokračovania!“

► PETER ŠLOSER,

Spisovateľ krimi, bývalý policajný plukovník a knižný Panta Rhei debutant v roku 2019:

O 3. knihe – Vtedy a tam:

„Obľubujem kriminálky plné napätia a už z úvodných kapitol Jurajovej knihy som cítil, že podobne ako v jeho prvých dvoch aj v tejto bude držať čitateľov v napätí po poslednú stranu. S uznaním musím konštatovať, že do deja dokázal obratne zapracovať prvky krimi, horor, mystiky a zaujímavu skľbil dve časové pásma. Okrem policajného vyšetrovania zo súčasného obdobia ponúka plastický obraz krvou presýtenej doby z čias stalinizmu, postavenej na reálnych základoch. Ak budete knihu čítať počas dovolenky, prajem Vám, aby ste ju prežili pokojnejšie ako hlavný hrdina Andrej Bojar pri vyšetrovaní hrôzostrašných vrážd v novodobej Moskve. Nepochybujem, že k Jurajovej knihe si nájde cestu mnoho čitateľov, ktorí ju podobne ako ja budú hodnotiť piatimi hviezdikami z piatich možných.“

► JAKUB MIŠČI,

Spisovateľ a autor psychotrilerov:

O 4. knihe – Na kolenách:

„Akčný hrdina Andrej Bojar opäť zasahuje. Po vynikajúcej knihe *Vtedy a tam*, ktorá sa odohrávala v Rusku, tentoraz hlavný hrdina cestuje domov lietadlom... a vonkoncom netuší, aké problémy naňho čakajú. V stiesnenom priestore musí využiť všetky svoje bojové skúsenosti a spoľahnúť sa na inštinkt, aby vyviazol so zdravou kožou – tieto časti som si užil najviac! Výborne napísaný thriller, autor naplno využíva svoj potenciál a odhaľuje praktiky mafie v medzinárodnom meradle.“

► MIRIAM JUHANESOVÍČOVÁ,

Predsedníčka charitatívneho občianskeho združenia APPA:

O 5. knihe – Kto sa bojí svetla?

„Autor už dlhodobo podporuje našu organizáciu, a tak som si povedala, že by sa patrilo prečítať túto knihu, ktorá s krutou pravdivosťou hovorí o živote telesne znevýhodnenej ženy a jej opatrovateľov. Pútavý dej ma doslova pohltil a knihu som prečítala za pár večerov. Príbeh sa predom odvíjal ako v kine a verím, že sa raz dočká aj filmového stvárnenia. Kým sa tak stane, rada si prečítam aj ďalšie autorove knihy (tie už vydané, ale aj tie, ktoré ešte len napíše).“

► VY, DRAHÝ ČITATEĽ,

Zaujímavé povolanie, ktoré nepochybne máte:

O 6. knihe – Tyran, hyena a pes:

Máte spätnú väzbu a radi by ste sa o ňu podelili? Prichádza jedinečná možnosť: pošlite autorovi Jurajovi Gerbelovi svoj názor na túto knižku spolu s povolaním, ktorému sa venujete, a po vylosovaní sa ocitne tu!

Venujem pravým mierotvorcom, ktorí chápu, že násilie nie je cesta.

PROLÓG

Zavolať jej o štvrt' na štyri v noci – alebo ráno – podľa postoja toho-ktorého človeka. Zobudil ju z najtvrdšieho spánku. Rozhodne nebola žiadne ranné vtáča; prekvapivé, vzhľadom na prácu, ktorú si zvolila, a ktorej sa rozhodla zasvätiť život.

V tmavej spálni sa rozliehalo prenikavé drnčanie. Otravná mechanická melódia – úmyselne vybraná, aby si ju v teréne nepomýlila s populárnou hudbou, čo dnes všade každému vyhrávala. Zvuk v telefóne nastavený na maximum, aby čo najviac zvýšila šance počuť zvonenie i za nepriaznivých akustických podmienok.

Myklo ňou. Jedna noha jej vystrelila spod periny do prázdneho vzduchu. Keby v byte nebývala sama, dotyčnému by uštedrila výživný kopanec. Jej by to bolo jedno. Pretrela si oči, zmätene sa obzrela. Inštinktívne napriahla ruku a nahmatala hlučný, roztrasený mobil. Ani sa nepozrela, kto volá. Vedela, komu má poďakovať za prerušenie pekného sna. Nikto iný by jej o takomto nečase nevolal. Nikto iný toto telefónne číslo nepoznal.

Zodvihla. Zamrmlala čosi, čo bolo možné interpretovať ako: „Čo chceš?“

Hlas na druhej strane, rázny, zvučný, no zároveň pokojný, jej vysvetlil aktuálny stav. Jeho klud nekorešpondoval so závažnosťou situácie. Popísal najnovší vývoj udalostí. Uviedol ju do obrazu. Vymenoval pokyny. Posledný krok si mohol odpustiť – ona veľmi dobre chápala, čo sa od nej očakáva. Značné investície vložené do jej dôkladného tréningu nevyšli navivoč.

Pritakala, zložila a posadila sa. Niekoľko sekúnd ostala sedieť na plachte, sčasti prikrytá odhrnutou, stále teplou perinou. Vodu v pohári na nočnom stolíku vypila do dna. Chrbát si rozcvičila ako mačka, počnúc

stavcami pri kostrči a končiac krčnou chrbticou. Vychutnala si jedinú chvíľu pokoja, ktorú v najbližšom čase bude mať. Odteraz ju čaká len zhon, stres a napätie – prípadne smrť. Prinajlepšom. Všetci v jej tíme sa čoraz viac zamýšľali, či vôbec prežijú.

Okamih nadišiel.

Vedela, že príde. Jednoducho to vedela. Čo už.

Umyla sa a obliekla, zhasla svetlá. Rozlúčila sa s apartmánom, ktorý videla naposledy. Vyšla na chodbu k výťahu, odviezla sa dve poschodia nadol, prešla cez vstupnú lobby a vonku nastúpila do prichystaného, naštartovaného vozidla. Nemusela povedať nič. Vodič vedel, kam má ísť, a vedel, kadiaľ má ísť. Bez slova vyrazili.

Dvesto metrov za nimi, o dva domy nižšie po ceste, sa udiala paralelná scéna, s odstupom dvoch sekúnd. Z budovy vedľa vystúpil elegantný muž tmavej pleti s krátkou čiernou bradou. Nastúpil do prichystaného, naštartovaného auta a sadol si na miesto spolujazdca, vedľa iného muža; takisto elegantného, takisto tmavej pleti, takisto s krátkou čiernou bradou. Nemuseli si nič povedať. Vodič vedel, kam má ísť, a vedel, kadiaľ má ísť. Bez slova vyrazili. V ústrety brieždiacemu sa horizontu, ktorý bolo badať za radom vysokých, udržiavaných paliem. Pomedzi ne sa letargicky prechádzali dve ťavy s jedným pohoničom.

Nastupoval východ slnka.

Tmaví muži vychádzali z predpokladu, že žena v aute pred nimi už ďalší nezažije.

I

„Ludia sa vždy zamilujú do toho, čo nemôžu mať. Ochotne sa vzdávajú slobody, aby vlastnili to, čomu nerozumejú; a nikdy si plne nevážia to, čo im od začiatku právom patrí.“

Džalál ad-Dín Rúmí

1

Zaradil šestku. Pridal, pretože mal pred sebou dosť priestoru. Pozrel sa do ľavého spätného zrkadla: voľno. Čas obehnúť pomalú dodávku. Stočil volant, nohu pritlačil ešte nižšie, predbiehané vozidlo nechal za sebou. Bola to príjemná jazda. Neveľa áut, rovná cesta, jasné nebo. Tmavohnedý Passat z roku 2010 si kliesnil cestu po diaľnici. Východzia stanica: Bratislava. Cieľová destinácia: viedenské letisko Schwechat. Pasažieri: muž, žena, dieťa.

„Dáš si?“ ponúkol sestru Andrej Bojar.

Tá mentolový cukrík odmietla a pokračovala v rozhovore: „Som na materskej, robotu odkladám. Mám našetrené ešte z Lloyds. Beth má predsa len už štyri roky. Onedlho pôjde do školy. Chcem s ňou tráviť čo najviac času.“

„Do škôlky nechodí?“ opýtal sa Bojar, pričom neprestal hľadiť na ubiehajúcu vozovku pred sebou.

„Zaplatila som jej súkromnú učiteľku. Väčšinou som s ňou aj počas vyučovania,“ odvetila žena s dlhými rovnými vlasmi havranej farby. Bratovi sťaby z oka vypadla. Podobné čelo, podobný nos, podobná postava; takmer rovnaké vlasy. Ona ich mala po zadok, on po ramená.

„Prečo sa nevrátiš na Slovensko?“ opýtal sa sústredený vodič, ktorý práve predbiehal ďalšie auto. „Čo ťa tam drží?“

Narážal na tragédiu, ktorá postihla Lindu a jej rodinu pred niekoľkými rokmi. Takmer prišla o rozum. Potrebovala veľa času, aby opäť dokázala fungovať. Ako-tak. Preťala kontakt s okolím, vrátane vlastnej matky i brata. Akýsi pud sebazáchovy. Stiahla sa do ústrania, spolu s dcérou. Až nedávno sa po dlhej dobe ozvala a prišla na návštevu do Bratislavy.

„Nechcem sa vrátiť,“ zanovito mienila mladá žena, „v Anglicku sa mi páči.“

„Netrpíš?“ opáčil Bojar. „Neživí v tebe to miesto bolestivé spomienky?“

„Nie,“ pokrútila hlavou Linda. „Prestahovala som sa do Cornwallu. Dedinka Parr. Na juhu sú iní ľudia, iné ovzdušie. Vidiek ma dobíja energiou. Som spokojná. Beth takisto.“

„Chlapa máš?“

„Neplaš. Žiadneho nechcem. Ona,“ pozrela sa za seba, na malý uzlík schúlený v detskej sedačke; pokojný dych; spánok nevinných, „ona je pre mňa všetko. Nikoho iného nepotrebujem.“

„Kedy ťa môžem prísť pozrieť?“ vyzvedal starostlivý brat, ktorý o vlastnej sestre za ostatné roky vedel žalostne málo. „Môžeme. Nielen ja. Mamina by tiež veľmi rada došla na návštevu.“

„Ja viem,“ skrúšene hlesla spolujazdkyňa. „Čoskoro. Dajte mi ešte chvíľu.“

„Jasné. Ale nezabúdaj: bolesť neradno niest' osamote. Treba sa o ňu podeliť. Nie je to hanba, je to umenie. Navyše nevyhnutné.“

Odpovede sa Bojar nedočkal. Viac nenalieval, pretože chápal. V živote ho postihlo nejedno trápenie. Jeho detstvo sa nieslo v znamení prísnej, tvrdej a nekompromisnej výchovy, zatiaľ čo dospelosť ho pripravila o tých najbližších. V Thajsku mu najskôr za zverských okolností zomrela priateľka, potom otec. Keď sa po veľmi dlhej dobe horko-ťažko pozviechal, osud udrel znova. Ďalšia milovaná partnerka; ďalšia príšerná smrť – a síce, nie tak dávno. Rana bola stále čerstvá. Po tejto poslednej tragédii nadobro stratil nádej. Opustili ho ilúzie. Precitol do reality; prispôbil sa; adaptoval myseľ, dušu i srdce.

Doprial Linde čas. Zapol rádio, avšak rýchlo ho aj vypol. Nič síce z neho nešlo, iba dajaké nemožné novodobé pesničky a chrčanie signálu.

„Ty máš čo nové?“ napokon sa Linda sama napriahla po krabičke s mentolovými cukríkmi a jeden vytiahla. „Ako bolo na Kube?“

„Dovolenka bola fajn. Krásna krajina, skvelí ľudia, úžasná príroda. A parádne more a slnko.“

„To znie dobre. Zrejmte si si príjemne oddýchol. Stretávaš sa inak ešte s tou novou babou z univerzity? Hovoril si mi o nej pred mesiacom, horúca novinka. Ako sa volala? Lucia?“

„Nie. Áno,“ odpovedal Bojar, s jednou rukou na volante, druhou na koženej opierke vo dverách. „Už sa s ňou nestretávam a volala sa Lucia. Stále sa volá.“

„Prečo?“ spýtavo sa pozrela na brata.

Ten sa hral na hlúpeho: „Tak ju pomenovali rodičia.“

„Si veľmi vtipný,“ doberala si ho so žartom.

„Nefungovalo to medzi nami,“ vysvetlil Bojar, tešiac sa, že sa mu podarilo na jej tvári vyčarovať aspoň kusý úsmev. „Ona to myslela vážne. Manželstvo, deti, rodina. Rozišli sme sa teraz, na Kube.“

„Rozumiem,“ ubezpečila ho Linda; bola si vedomá, že tentoraz do citlivej sféry zabrdla ona. Aby neriskovala nepríjemný okamih, ihneď premostila k inej, nevinnej téme: „Som v kontakte s jedným ex-kolegom, z bývalej práce. Pochádza z Paríža, žije v Londýne. Fajn paradox. Rozprávala som mu o tebe, veľakrát. Fascinuje ho dobrodružný život, aký vedieš.“

„Nepreháňaj,“ mávol rukou brat. „To je dávno za mnou. Teraz som nudný, obyčajný Bratislavčan.“

„Niekedy by so mnou prišiel na Slovensko, na návštevu,“ pokračovala. „Trénuje thajský box. Vrela som mu, že si najväčší šampión, akého som kedy poznala. Rád by si s tebou zatrénoval a naučil sa nejaké finty. Bol by si ochotný?“

„Nevrela si náhodou, že od chlapov sa držiš čo najďalej?“ rypol do nej Bojar.

„Držím,“ tvrdošijne si stála za svojím. „Je to čisto kamarát. *Friend zone*. On by chcel viac, pravda, no mňa nezlomí,“ druhý náznak úsmevu.

„Jasné,“ mykol plecami súrodeneč, zapínajúč stierače, aby zbavili
čelné sklo prilepených zvyškov rozmliaždeného hmyzu. „Nech len príde.
Prevetráám ho.“

2

Zvyšok cesty ubehol svižne. Po tridsiatich siedmich minútach sa starý Passat ocitol pred rampou. Tá sa otvorila a vpustila auto do priestorov pred letiskom. Bojar ostal na prízemí. Zaparkoval pred jedným z vchodov, povedľa rozostavených taxíkov. Samé nové Mercedesy triedy E. Vyčnieval medzi nimi, bil do očí. Spustil všetky štyri výstražné svetlá.

„Ďakujem za odvoz,“ Linda stisla bratovi ruku položenú na manuálnej prevodovke. „Ozvem sa vám. Neskôr. Pozdrav odo mňa maminu.“

„Pozdravím.“

Tmavovláska vyšla von a z detskej sedačky, upevnenej vzadu, opatrne vytiahla spiacu Beth. Tá sa v jej náruči roztomilo mrvila, neisto sa prebúdzajúc, uvedomujúc si, že sa voľačo deje. Bojar medzitým z kufra vytiahol batožinu v podobe modrej cestovnej tašky na kolieskach. Rozospaté dievčatko pohladkal po hlavičke. Husté čierne vlásky. Podobalo sa na matku. Po otcovi – ryšavom Angličanovi – priveľa nezdedito.

„Šťastnú cestu,“ poprial Linde Bojar. „Dávajte si na seba pozor. Napíš, keď priletíte.“

Namiesto odpovede ho sestra pobožkala na obe líca. Objala ho iba letmo, do tej miery, do akej jej to dovolila driemajúca Beth na rukách. Neusmiala sa, avšak z očí jej vyčítal čriepky radosti: návšteva jej dobre padla. Odchod z izolácie ju vzpružil. Hádám bude už iba lepšie.

Poslednýkrát si zakývali. Ako sa mu vzdľaovali, videl jej dlhé vlasy viať v silnom vetrisku. Ostatných pár dní v Bratislave nepretržite fúkalo. Od rána do večera. V noci. Stále. Susedné Rakúsko, zdalo sa, nebolo výnimkou. Cestou postrehol, že lístie kompletne popadalo zo stromov. Ostali len holé vetvy, ohýbajúce sa pod mocným náporom. V rádiu

nedávno dokonca hlásili kalamitu v podaktorých regiónoch Slovenska: vyvrátené kmene, zlomené stožiare, potrhane káble elektrického vedenia, kvetinače padajúce z balkónov a parapetov. Meteorológovia nabádali k zvýšenej opatrnosti.

Nakoniec obe zmizli v otáčavých presklených dverách vedúcich do odletového priestoru. Bojar si sadol späť za volant. Na telefóne si prečítal zopár nových správ: od kolegov zo školy. Pracoval ako doktorand na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. Katedra anglistiky a amerikanistiky. Práve finišoval dizertačnú prácu, ktorej zasvätil doslova roky. Písanie napredovalo pomaly a ťažkopádne. Niežeby mu chýbali podklady či nápady. O tie núdzu nemal. Jednoducho sa mu nechcelo. Iné aktivity, koníčky. Nepriaznivé okolnosti. Vždy keď mienil zasadnúť za počítač, dačo mu do toho vošlo. Nepredvídane, nečakane.

Odpísal na dve SMS. Viac nestihol.

Zahliadol pohyb na pravej periférii.

Cez otáčacie presklenené dvere, ktorými pred chvíľou prešla Linda s Beth, sa ktosi predieral. Opačným smerom. Von. Frmol, strkanie, výkriky.

Bojar sa obzrel.

Žena. Mladá, štíhla. Tmavá pleť, tmavé vlasy. Arabka. Nezahalená; žiadna burka, žiadny hidžáb. Oblečená podľa západnej módy: tenisky, džínsy, sveter. Vrkoč. Batožinu nemala.

Odsotila fajčiaceho taxikára, ktorému z úst vypadla dopoly vyfajčená cigareta. Zaklial. Ona nedbala. Pobešla doprostred chodníka, nastražila oči, preskenovala okolie.

Spozorovala tmavohnedý Passat. Jediný. Naokolo samé Mercedesy; a k tomu zapnutá výstražná signalizácia.

Vyčnieval.

Priskočila k nemu, bez okolkov roztvorila dvere spolujazdca a vrhla sa dnu.

„Štartuj, dočerta!“ zvriskla po francúzsky. „Na čo čakáš?“

3

Bojar skúmavo hľadel na nepozvanú pasažierku. Analyzoval okolnosti.

Najmä si nebol istý, čo povedala.

„Po francúzsky nerozumiem,“ nadhodil v angličtine.

Žena sa zatvárila zmätene.

Odrazu sa vo veľkých dverách objavili ďalšie uponáhľané postavy. Dvaja muži. Takisto počerní. Arabi. Čierne obleky, biele košele. Len čo sa naskytla medzierka, predrali sa von. Zastali. Začali skenovať okolie rovnakým spôsobom ako žena pred minútou.

„Kurva, zmiznime už odtiaľto!“ zakričala neznáma, tentoraz po anglicky, pričom Bojara tresla do ramena nevelkou päšťou.

Vtedy si ju všimli.

Dvojica mužov zbystrila pozornosť. V priebehu sekundy vyhodnotili situáciu. Úspech. *Našli sme ju*. Vyštartovali a nedopatrením odsotili toho istého taxikára, ktorý si medzitým zapálil druhú cigaretu.

Bojar neváhal. Zaradil jednotku, natočil volant a vystrelil z miesta. Rozbehnutých Arabov zanechal za sebou. Došiel k rampe, do prístroja vložil lístok, ozvalo sa zapípanie, rampa sa nadvihla. Passat aj s posádkou opustil odletový terminál. Pri najbližšej možnej príležitosti zastavil pri krajnici.

„Čo robíš v mojom aute?“ opýtal sa neznámej.

Bola krásna. Rozkošne snedá pokožka, nevelký zaguľatený noštek, výdatne vykrojené pery, tmavosivé oči. A predsa z nej nevyžarovala ženskosť.

Armáda.

Bojar ju hneď zaradil. Dýchala z nej vojenská služba, cítil to. Nebol včerajší a s týmto typom sa stretol pri hojných príležitostiach. Nielen v Thajsku.

„Prosím?“ nerozumela sediaci pasažierka, ktorá medzitým čosi vypisovala na starom tlačidlovom mobile.

„Čo robíš v mojom aute?“ zopakoval šofér.

„Čo je to za prostú otázku?! Nezdržuj, dofrasa!“ zahriakla ho žena. „Onedlho ich mám znova v päťách. Vypadnime čo najrýchlejšie.“

Mienil jej odpovedať nie najvládnejším spôsobom, avšak za sebou začul šmýkanie pneumatík. Ako keď dedinský sedliak driftuje v noci na parkovisku. Obzrel sa. Rampu práve opúšťal éckový Mercedes. Lenže taxík to nebol. Stihol postrehnúť, že vpredu sedia dvaja tmavší pasažieri – a s vervou ukazujú na nich.

Bolo mu jasné, že nemajú v úmysle jej pripomenúť vyzdvihnutie podpalubnej batožiny.

Preto opäť zaradil rýchlosť a po druhý raz prudko vyletel od obrubníka.

„Kam?“ opýtal sa Bojar.

„Akože kam? Ty nevieš?“ žena prestala dobať nenalakovanými nechtami do Nokie a pohoršene pozrela na vodiča.

„Nie. Nechcem ťa súriť, ale ako vidíš, opúšťame letisko. Rýchlo. Treba sa rozhodnúť kam odbočiť.“

„Viedeň, tam!“ ukázala prstom.

Passat sa preradil do správneho pruhu na poslednú chvíľu. Ledva-ledva minul zvodidlo. Mercedes im bol tesne v päťách, a tak jeho posádka toľko šťastia nemala. Bokom narazili do kovovej konštrukcie. Rachot. Auto sa na chvíľu znehybnilo.

Bojar opísal pár oblúkov a dostal sa na diaľnicu. Zaradil najvyššiu rýchlosť. Ostal v pravom pruhu.

„Počkať,“ neznáma pasažierka sa k nemu naklonila, „si môj kontakt?“

Doktorand sa na ňu vrelo usmial: „Nie,“ podal jej ruku, „ale teší ma aj tak. Andrej Bojar.“

Ona jeho slušné gesto ignorovala a vyhrýkla: „Dočerta aj s tým! Ale, prečo, on... Veď,“ rozhliadala sa navôkol, akoby prvýkrát sedela v nejakom aute. „Vráť sa! Musíš sa vrátiť. Odvez ma späť pred terminál. Hned!“

Bojar hodil očkom po spätnom zrkadle a odvetil: „Si si istá?“

Nervózna žena sa otočila na svetlom poťahu. V diaľke za sebou zbadala uháňajúci Mercedes s pomliaždenou pravou stranou.

Nebezpečne sa približoval.

„Kurva!“ päťou tresla do palubnej dosky.

„Kontroluj sa,“ napomenul ju Bojar pokojným, no prísny hlasom. „Toto nie je tvoje auto.“

„Pridaj plyn!“

„Ak pokutu zaplatíš ty,“ nonšalantne sa usmial mladík, ktorý si zrejme z podivuhodnej situácie nič nerobil.

„Dupni na to!“ zvrieskla, keď videla, že prenasledovateľov už majú takmer za kufrom.

Bojar pritlačil nohu k podlahe. Nezábratne však ihneď, keďže nesedel v športovom Mustangu. Odrazu sa vedľa neho objavilo auto. Pokrkvaná metalíza na boku, hviezda vpredu na kapote. Obe bočné okná začali klesať, čím lepšie poodhalili cestujúcich vo vnútri. Vskutku, Arabi. Okrem vodiča boli dvaja. Jeden vpredu, druhý vzadu. Čierne vlasy, asi štyri centimetre dlhé; čierne brady, o čosi kratšie. Upravení, kultivovaní, na pohľad neúprosní.

Obaja vystrčili von pištole.

4

Na váhanie nebol čas. Bojar prudko strhol volant doľava, čím vzápätí vrazil do paralelne idúceho vozidla. Odsotil ho nabok, ku krajnici, kde sa druhýkrát obšuchlo o zvodidlo. Pokrstená i opačná strana.

Dôležitejšie však bolo, že chlapi nestihli vystreliť. Náraz ich odsotil, v dôsledku čoho prepadli naspäť dovnútra. Zbrane si udržali v rukách, nevypadli im. *Skúsení borci*, pomyslel si vodič Passatu.

Ten sa medzitým patrične rozbehol a už uháňal po rakúskej diaľnici A4, predbiehajúc jedno auto za druhým. Mercedes stratil hybnosť. Trvalo necelú sekundu, pokým sa pozviechal a zaradil do frčiacej premávky. Nachádzal sa asi štyristo metrov za nimi.

„Čo sú to za ľudia?“ opýtal sa Bojar.

„Nestaraj sa,“ odvrkla upätá spolujazdkyňa. „Radšej pridaj. Mali sme na mále.“

„Môžem prípadne zastaviť,“ nedbanlivo navrhol šofér. „Tvoji kamaráti by sa potešili. Ty zrejme nie. Čiže odporúčam trošku slušnosti.“

„To by bolo nadhlo,“ odpovedala žena so znateľným pookriáním. „Nie si môj kontakt. Nič ti nepoviem. Žiadam ťa o jedno: choď čo najrýchlejšie. Nejak sa ich zbav. Potom ťa nechám na pokoji.“

Mercedes sa zasa raz blížil. Nepochybne disponoval omnoho silnejším motorom, s ktorým sa obyčajný Passat z 2010 nemohol rovnať.

Pretekaním sa závod vyhrať nedal.

Po siedmich sekundách informačná tabuľa pri krajnici ohlásila odpočívadlo. Päťsto metrov. Bojar predbehol staršiu Audi a zaradil sa do pravého pruhu. Otvoril úložný priečinok pod prevodovou pákou. Povaľovalo sa v ňom niekoľko vreckoviek, žuvačiek, USB kábel, prístroj na diagnostiku motora – a sada vrhacích nožov.

Jeden z nich si zobral do pravej ruky.

Žena sa prekvapene, avšak so záujmom prizerala. Konečne bola na okamih ticho.

Ľavou rukou spustil okno na svojej strane.

Dnu vrazili silné vetrisko, ohlušujúci hukot diaľnice a citeľný chlad.

Z vozovky sa odpojila cesta vedúca k odpočívadlu. Žiadna čerpacia stanica, žiadna reštaurácia; iba odstavná plocha, lavičky, stolčeky a stromčeky.

Passat na ňu zabočil, následne ozlomkrky, za sprievodu pištiacich kotúčov, zabrzdil. Stočil sa mierne doľava: pripravený kedykoľvek vyraziť späť na A4.

Zároveň natočený k pripájajúcej ceste, ktorou práve prišli.

Ohromená žena sledovala, ako si jej podivný šofér na stehne prechytí nôž: rukoväť opretá o dlaň, palec preložený ponad spodnú časť čepele zdobenú vrúbkami, nabrúsená špička namierená vpred, v smere vystretých prstov.

V ďalšom okamihu sa dotrmácal rozbehnutý Mercedes. Podobne kvilivým spôsobom zastavil rovno pred nimi, takisto trochu natočený na stranu, akurát opačnú. Tak, aby mohla ozbrojená posádka pohotovo vystúpiť a ostať v zákryte vozidla.

Lenže Bojar nečakal, kým sa pištoľníci vysúkajú von. Nahol sa cez roztvorené okno a ostrým švihom, s rukou opisujúcou krúživý poloblúk, vrhol nožik priamo pred seba.

Zabodol sa rovno do tučnej pneumatiky rozmeru osemnásť; vpredu, vľavo. Trčať ostala iba rukoväť a tri-štyri centimetre čepele, od ktorej sa odrazilo slnko. Práve zvedavo vykuklo spoza mrakov.

Muži sa medzitým rozostavili za autom. Vystreté ruky s nabitými a odistenými pištoľami si opreli o strechu, aby sa im lepšie mierilo.

Bojar sa ihneď usadil späť za volant. Zaradil jednotku.

Padli prvé výstrely.

Neskutočne hlučné. Dokonca i na otvorenom priestranstve, hneď povedľa rušnej diaľnice, z nich zaliehalo v ušiach. Človek si popri toľkom

pozeraní akčných filmov nevedomuje, aký hluk robí skutočná zbraň v skutočnom svete.

Gulky sa zaborili dakam do boku. Strelci zvolili inú taktiku, nemierili na gummy. Po Bojarovej pravici sa ozval výkrik. Zásah. Žena to schytala.

Nohou zatlačil pedál až k zemi. Motor hulákal, otáčkomer sa išiel zbláznit, vetrisko šialene prefukovalo cez stále otvorené okno, spolujazdkyňa hlasno kliala a v diaľke, za chrptom, sa ozývali ďalšie výstrely.

Utečenci za sebou zanechali odstavisko, stoličky, lavičky, stromčeky.

A jeden nabúraný Mercedes s tromi nazlostenými chlapmi.

5

„Som OK!“ ziapala od bolesti, „hlavne chod'. Nezastavuj! O mňa nedbaj. A zatvor to prekliate okno.“

Nápory mocného vetra vrážali do nevelkého interiéru starého sedanu, sťahy chceli zvnútra všetko odfúknuť. Šofér tlačidlom po svojej ľavici vysunul sklo, čo však nevedlo k žiadanému tichu. Zadné okno bolo totiž dostrieľané a po potáhoch sa povalovali črepiny.

Ranená Arabka sykala, ochkala a jajkala.

„Kde ťa trafili?“ opýtal sa Bojar, zatiaľ čo sa približoval k hlavnému mestu Rakúska.

„Nad pravým trapézom,“ odvetila nasrdene.

Opakovaný pohľad do spätného zrkadla potvrdil, že akcia na odpočívadle priniesla ovocie. Po otravných prenasledovateľoch nebolo ani stopy.

„Mala by si ísť do nemocnice.“

„Už som ti raz povedala: o mňa sa nestrachuj,“ precedila pomedzi zuby mladá dievčina. Zo zadného vrečka na nohaviciach nemotorne vytiahla zhúžvanú servítku a pritlačila si ju na zakrvavené miesto.

Onedlho sa pozrela pred seba, na rýchlo ubiehajúcu diaľnicu, a zvolala: „Tam odboč, vzadu, na A23. Budem vystupovať.“

Vodič bez slova poslúchol a zaradil sa do správneho pruhu. Po špirálovitej výpadovke sa ocitli na vnútromestskom obchvate. Čochvíľa, sledujúc pokyny úsečnej ženy, zatočili doľava. Naokolo sa rozprestierali nízke firemné budovy, parkoviská a jedna famózna pamiatka: viedenský Gasometer. Pôvodne plynárne, komplex troch budov z roku 1892, v súčasnosti areál pozostávajúci z apartmánov, kancelárií a koncertnej siene.

„Tu! Tu ma vysaď,“ zavelila pasažierka, ukazujúc na voľné miesto na chodníku, obďaleč zastávky metra. Passat vyšiel jedným párom kolies na obrubník a zastavil. Motor ostal zapnutý.

Bojar čakal, že žena chvatne vybehne von, avšak ona sa dve sekundy nepohla a potom k nemu prehovorila: „Hovorí ti niečo meno Sali Hassan al-Amrani?“

„Nie,“ zaznela odpoveď bez váhania.

„Odkiaľ si?“ prišla druhá otázka.

„Z Anglicka a Slovenska.“

„Rodičia?“ výsluch pokračoval.

„Otec Angličan, matka Slovenka.“

„Prečo si taký snedý?“

„Pred pár dňami som sa vrátil z dovolenky. Kuba.“

„Kde si sa naučil narábať s nožom?“

„V zahraničí. Rád cestujem. Okrem toho si kde-tu zatrénujem.“

„Čomu sa venuješ?“

„Vyučujem na bratislavskej univerzite, ako doktorand,“ Bojar sa pomrvil na sedačke a naklonil sa ku zvedavej dievčine. „Veľkosť mojich topánok ťa nezaujíma?“

„Si podozrivý, ale vyzeráš byť čistý,“ skonštatovala Arabka, pričom jeho uštipačnú poznámku ponechala bez komentára. „Dám ti jednu radu: na všetko, čo sa práve udialo, zabudni. Bude to pre teba a tvojich blízkych najlepšie.“

Odrazu otvorila dvere a postavila sa. Jednou rukou si stále pridržala servítku na trapézovom svale. Zabuchla. Napochytró sa obzrela. Keď nadobudla presvedčenie, že navôkol niet nikoho nebezpečného, pobrala sa smerom k vstupu do podzemného metra. Označoval ho stĺpik s bielym písmenom U na modrej kocke na vrchu.

Bojar sa na ňu chvíľu pozeral. Neušlo mu, ako pri odchode letmo zavadila očami o predné evidenčné číslo jeho auta.

Akonáhle zmizla z dohľadu, zrak mu nevoľky spočinul na sedačke spolujazdca, teraz už prázdnej.

Niečo na nej ostalo.
Drobný pokrčený papierik.

6

Stál na parkovisku pred bytovkou a obzeral si auto. Montéri z Volkswagenu by mu netlieskali. Zadné ľavé okno chýbalo. Plech na celej strane bol dobitý. Niesol stopy bielej farby, ktoré po náraze zanechala metalíza Mercedesu. Nadôvažok ho zdobilo zo päť dier od guľiek. Stredne veľký a silný kaliber. Bojar sa v strelných zbraniach priveľmi nevyznal, a tak si netrúfal posúdiť model. Keď auto obišiel, vzadu, na kufri, našiel šesť ďalších stôp po výstreloch. Nachádzali sa dosť vysoko, a teda ďaleko od kolies. To mohlo znamenať dve veci: útočníci buď nevedeli strieľať, alebo vôbec nemienili zasiahnuť pneumatiky.

Bojar držal v ruke papierik, ktorý vzal zo sedadla spolujazdca. Musel vypadnúť neznámej žene zo zadného vrecka, keď sa z neho s ťažkosťou snažila vytiahnuť servítku. Skúmavo naň hľadel. Jedna strana bola prázdna. Čistý, biely papier; nič viac. Na druhej stálo iba jedno jediné slovo plus číslica: Riemergasse 7.

Ulica vo Viedni, podľa máp na internete.

Mladík sa zamyslel.

V spomienkach sa prinavrátil do minulosti. Dlhé roky prežil v Thajsku, poťažmo v susedných krajinách juhovýchodnej Ázie. Nešlo o jeho rozhodnutie. Pôvodcom bol otec. Ten sa sprvu venoval práci tlmočníka, lenže časom, prostredníctvom jednej zákazky, nadviazal styky so zločineckými skupinami v Bangkoku. Netrvalo dlho a stal sa z neho zdatný vyšetrovateľ a vymáhateľ pohľadávok miestnych gangstrov. Tí si ho cenili pre bystrý um, húževnatú náтуру a bojové zručnosti. Dlhoročne totiž trénoval box a iné športy. Bol vysoký, rýchly, nebojácny a neúprosný.

Starý Joseph Boyar prvýkrát zobral syna do Thajska ako maličkého chlapca. Úmyslom bolo umožniť mu už v ranom detstve spoznať kus sveta. Lenže, zároveň z neho chcel vychovať povolný nástroj. Od jeho narodenia

sa s rodinou často sťahoval: najskôr žili v Anglicku, potom na Slovensku, v domovine matky Miroslavy, potom na chvíľu opäť v Anglicku, potom zasa na Slovensku a na krátky okamih dokonca i v samotnom Thajsku. Stále iné školy. Iný kolektív, iní učitelia, iní spolužiaci. Malý Andrej to nemal ľahké. Deti ho zväčša sprvu neakceptovali a musel sa presadiť. Útočili naňho, a tak sa bránil. To sa mu vždy darilo na jednotku.

Otec iba žasol, ako tento chudučký chlapec dokázal poraziť starších a mohutnejších. Ani raz, pokiaľ mu bolo známe, neprehral. Skrývalo sa v ňom veľa zlosti, výbušnosti a agresie. Dopriaval jej voľný priechod práve pri takýchto potýčkach. Preto sa Joseph rozhodol, že ho využije vo svojom biznise. Hlavná úloha znela: zoceliť chlapca a naučiť ho kontrolovať hnev. Pravý bojovník musí ovládať umenie pokoja.

Mladý Bojar dostal špičkový tréning od najlepších majstrov, akých ázijské školy ponúkali a akých si pomerne majetný Angličan mohol dovoliť. Nešlo však len o inštruktáž v telocvični. Prím hrali praktické skúsenosti: na nemilosrdných zápasoch v ringu či klietke, pri pouličných šarvátkach a v neposlednom rade počas práce samotnej. Už ako adolescenta ho otec pasoval za svojho profesijného pomocníka. Kšefty s thajským podsvetím skýtali mnohé pestré možnosti, ako sa uplatniť. Najmä pre srdnatých jednotlivcov, ktorým to myslelo a ktorí sa vedeli oháňať pästami a kopačkami.

Slubný junák vynikal hneď vo viacerých smeroch. Nadmieru. Prenikavý intelekt, neuveriteľná pamäť, bezchybné pozorovacie schopnosti, brilantná pohybová zdatnosť, vycibrená bojová technika.

A navyše tá rýchlosť.

Ani tréneri, ani nadriadení nechápali, ako to bolo možné. Hýbal sa až nadľudsky rýchlo. Zatiaľ čo iní nestihli udrieť ani raz, on už dokázal rozdať dve rany pästou a jeden kopanec. Pri troche šťastia do hlavy.

Zhodli sa na jednom: bol to fenomén, aký sa len tak nevidá.

Hrdý Joseph nemohol byť spokojnejší. Plán mu vyšiel na výbornú.

Bojara zatažkávajúce roky v Thajsku pretavili do dravého, obávaného a nemilosrdného majstra boxu muay thai. Vydobyl si rešpekt

u miestnych i cudzincov. Prežil peklo, podieľal sa na kriminálnych činoch, paktovoal s pochybnými živlami a videl nepredstaviteľné ohavnosti. I napriek tomu sa však z neho pravý zločinec nestal. Rovnako ako otec, mal aj on zásady. Život si ctíl a zväčša ho bral len v sebaobrane.

Po nespočetných peripetiách sa mu podarilo z tohto krvilačného kolotoča uniknúť. Vrátil sa na Slovensko, začal študovať na vysokej škole a prijal nový život. Matka, ktorá Josepha opustila už dávno, tento krok schvaľovala. Radovala sa, že syn je živý a zdravý – že dal na jej slová a zmenil sa.

„Dobrý deň,“ pozdravila ho dôchodkyňa venčiaci jazvečíka. Suseda. Práve čipom otvárala vchod do bytovky.

„Dobrý deň,“ opätovoal jej pozdrav Bojar. Voľné vlasy mu trepotali v nepoľavujúcom vetre na všetky strany.

Prebral sa zo zádumčivosti. Spomienky na obdobie, kedy nadobudol nebezpečné skúsenosti, dnes tvoriace jeho neoddeliteľnú súčasť, pozvoľna vybledli. V mysli si vybavil, čo sa dnes stalo. Udalosť po udalosti. Odkedy mu záhadná dievčina vrazila do auta, až pokým z neho s rovnakou prudkosťou nevyšla.

Pozrel sa opäť na dokaličený Passat.

OK. Chápal.

Nastal čas prichystať pohostenie.

7

„Trafil si ju?“ opýtal sa tmavý muž s tmavou bradou, postávajúcí na odpočívadle. Bolo prázdne. Okrem nich sa tam nik nenachádzal.

„Myslím si, že áno,“ odvetil spoločník, ktorý sa naňho navlas podobal. „Istý si nie som.“

„Podľa mňa hej. Zdalo sa mi, že ňou myklo.“

„Dobre. Bude zranená. To sa mi páči. Náš plán sa zjednoduší. Máš evidenčné číslo?“

„Jasné,“ chlapík sa pobúchal po vrecku na saku, v ktorom sa povaloval jeho telefón.

Tretí muž, doposiaľ usadený za volantom, sa vyštveral von z auta. Oprel sa o kapotu a zíal dakam do diaľavy, kam pred minútou zmizol uháňajúci hnedý sedan. Mercedes medzitým poklesol na jednej strane. Vzduch pomaly, ale isto unikal z pneumatiky. Vrúbkovaná čepeľ – najhorší nepriateľ čohokoľvek, do čoho sa zabodne.

„Na čo čakáš?“ oboril sa naňho prvý z dvojice Arabov, „vymeň to koleso a ideme!“

Pokým sa šoférovi podarilo nahodiť rezervu, dvaja chlapi v parádnych oblekoch rozbehli informačný a databázový softvér pod správou DGST. Mali k nemu prístup. Kdekoľvek, kedykoľvek. Dedičstvo dávnej minulosti. Spoľahlivé VPN, nepreklenuteľný firewall. Keďže systém zdieľal dáta s hlavnými medzinárodnými hráčmi ako Francúzsko či Saudská Arábia, bolo jeho pokrytie kvalitné. Európa, Afrika, Amerika, Ázia, Austrália. Inými slovami: všetky svetadiely. Stačilo vložiť jeden kľúčový údaj.

Napríklad EČV vozidla.

Do tridsiatich sekúnd na obrazovke smartfónu naskočila jednoduchá tabuľka s hárskou informácií. Tie zahŕňali napríklad: pohlavie: muž; dátum narodenia: 14.5.1986; národnosť: slovenská. Vedľa tabuľky sa skvela čiernobiela fotografia z internacionálnej schránky. Zrejme pasová.

Tmavé rovné vlasy prekrývajúce uši. Snedá pleť. Uhrančivé oči. Prenikavý pohľad. Ostré črty, výrazná čeľusť, husté obočie. Žiadne strnisko. Žiadny úsmev.

Dvojicu Arabov však najviac zaujalo meno s adresou:

Andrej Bojar.

Budyšínska 18.

Bratislava, 83103, Slovensko.

„Hotovo,“ zvolal chlapík, ktorý sa doteraz lopotil s rezervným kolesom. Bol spotený, ruky mal špinavé, košelu premočenú.

„Aj my,“ prikývol druhý z dvojice vyfintených mužov a dodal, pozrúc sa na spoločníka: „Kontakt máme. Zavolaj chlapcom.“

„Zavolám,“ pritakal prvý. „No nezabúdaj, *habun*: bude to pasca.“

„Jasné,“ pohotovo odvetil druhý. „Preto tam nepôjdeme my dvaja. Pošleme tím. Netreba tých najlepších, ale ani najhorších. Čo by si povedal ty?“

„Súhlasím,“ prvý vykročil k oškretému Mercedesu, ktorý sa už neprehýbal na jednu stranu. „Určite ju tam nenájdeme. Tá zdúchla a bude na inej adrese. Dakde tu, vo Viedni, tipoval by som. Tam, za hranicami, budú mať nejaké dohodnuté útočisko. Druhoradé. Nech sa nepovie. Niečo sa z neho však istotne dozvieme. Možno tam majú v zálohe pár chlapov. Preto za nimi pošleme minimálne piatich.“

„Dobrý nápad,“ usúdil druhý predtým, než sa usadil na miesto spolujazdca, vedľa spoteného vodiča.

Pri nastupovaní musel zabojovať proti ďalšiemu veternému náporu, ktorý ho skoro zhodil na zadok.

„Došľaka aj s tým vetriskom!“ zahromžil, upravil si rozhádzanú kravatu na košeli a vrátil sa k téme: „Áno. Pošleme piatich. Päť je dobré

číslo – ako päť pilierov islamu,“ usmial sa na druhu. „Päťčlenný tím tú adresu vyčistí a podá správu ešte dnes večer.“